

SVĚDECTVÍ Z DEVATENÁCTÉHO STOLETÍ

ZLODĚJ KONÍ

George Lennox

G. Lennox měl prožitek, ve kterém mu Pán ukázal peklo i nebe. George Lennox byl notorický zloděj koní, který si právě odpykával již druhý výkon trestu těžkou vězeňskou prací v dolech.

Během zimy roku 1887 a 1888 pracoval Lennox v uhelných dolech, když najednou měl velmi silné tušení, že se mu něco nebezpečného může přihodit. Oznámil tuto skutečnost svému strážnému, který místo prohlídky, prohlásil, že je bezpečné a nařídil Lennoxovi opět pracovat. Trestanec uposlechl, ale nepracoval ani hodinu, když spadl strop a naprosto ho zavalil. V této pozici zůstal celé dvě hodiny.

Když se nedostavil na večeři, bylo po chybějícím trestanci pátráno a byl nalezen zasypaný pod sutinami. Zdálo se, že v něm život vyhasl. Byl vyneseno na povrch a po prohlídce vězeňským lékařem byl prohlášen za mrtvého. Jeho tělo bylo odneseno do nemocnice, kde bylo umyto a oblečeno, připraveno k pohřbu. Dvěma vězňům bylo nařízeno nemocničním personálem, aby mrtvolu zvedli z prken a přenesli ji do rakve. Poslechli, jeden uchopil mrtvého za hlavu a druhý za nohy, ale když byli v půli cesty, ten, co držel hlavu, nechtěně zakopl o plivátko, ztratil rovnováhu a mrtvolu upustil. Hlava mrtvoly uhodila o zem a všichni přítomní byli naprosto šokováni, když se ozvalo hluboké zasténání. Oči se otevřely a projevíly se i jiné známky života. Okamžitě byl zavolán lékař, ale než přišel, což trvalo kolem třiceti minut, ten mrtvý si řekl o sklenici vody, takže když doktor přišel, právě pil z poháru vody.

Rakve byla odnesena a použita k pohřbu pro jiného vězně. Bylo z něho také svlečeno pohřební oblečení a nahrazeno vězeňskými šaty. Při lékařské prohlídce bylo zjištěno, že jedna noha byla zlomena na dvou místech a druhá byla našťípnutá. V nemocnici zůstal půl roku a poté se vrátil do práce.

O jeho zvláštní zkušenosti jsem se dozvěděl od jeho spoluvězně z dolů, který krátce nato zemřel. Ze zvědavosti jsem zatoužil setkat se s Lennoxem, abych se celý příběh dozvěděl z jeho vlastních úst. Několik měsíců se mi to nepodařilo uskutečnit. Teprve poté, co byl vyveden z dolu na policejní stanici, mi bylo umožněno se s ním seznámit a z jeho vlastních úst jsem zaznamenal jeho úžasný příběh. Je to mladý muž, který ještě nedosáhl třiceti let. Byl to tvrdohlavý kriminálník; má však dobré vzdělání a je přirozeně bystrý. Nejúžasnější část jeho příběhu je z doby, kdy byl mrtvý. Jelikož jsem stenografický reportér, zaznamenal jsem jeho příběh přesně tak, jak mi ho vyprávěl.

George Lennox vypráví:

Toho rána jsem měl nepřetržité tušení, že se něco hrozného přihodí. Cítil jsem se tak nespokojený, že jsem šel ke svému nadřízenému v uhelných dolech, panu Grasonovi, sdělil mu své pocity a požádal ho, aby přišel na místo, kde jsem kopal uhlí a prohlídky je. Přišel a zdálo se, že učinil důkladnou prohlídku, poté mi řekl, že nehrozí žádné nebezpečí, že si myslí, že jsem praštěný a přikázal mi, abych opět pracoval. Vrátil jsem se do práce, ale nekopal jsem ani hodinu, když se najednou velmi setmělo. Pak se jakoby velké železné dveře s hřmotem přede mnou otevřely a já jimi prošel. Přišlo mi na mysl, že jsem mrtvý a nacházím se v jiném světě. Nikoho jsem neviděl ani jsem nic neslyšel. Z nějakého nepochopitelného důvodu jsem se začal pohybovat od těchto dveří pryč a ušel jsem velkou vzdálenost, až jsem se dostal ke břehům široké řeky. Nebyla tam naprostá temnota, ale ani tam nebylo světlo. Bylo tam tolik světla, jako když v noci hledíte na hvězdnatou oblohu. Dlouho jsem u toho břehu nezůstal, zaslechl jsem ve vodě zvuk vesel a brzy nějaká osoba v loďce doveslovala na místo, kde jsem stál. Nemohl jsem ani promluvit. Chvilí na mě hleděl a pak mi řekl, že si pro mě přišel, abych nastoupil na loďku, abychom se přeplavili na

druhou stranu řeky. Poslechl jsem. Nikdo nepromluvil ani slovo. Toužil jsem se ho zeptat kdo je a kde to jsem, ale můj jazyk jakoby se mi přilepil k dásním a nezmohl jsem se ani na slovo. Nakonec jsme dorazili na druhý břeh. Vystoupil jsem z lodi a ten převozník najednou zmizel před mým zrakem.

Takto ponechán o samotě jsem nevěděl, co mám dělat. Když jsem hleděl před sebe, uviděl jsem dvě cesty, které vedly skrze temné údolí.

Jedna z těch cest byla široká a zdálo se, že mnozí po ní cestují. Ta druhá cesta byla úzká a vedla jiným směrem. Instinktivně jsem šel po té široké cestě. Neušel jsem daleko, když mi připadlo, že se velmi setmělo. Po chvíli zase v dálce problesklo světélko a tímto způsobem mi byla moje cesta osvětlena.

Najednou jsem se setkal s bytostí, kterou je nemožné popsat. Během chvíle, ve které toto světélko zablesklo, jsem ho poprvé spatřil. Když jsem ho spatřil, třásl jsem se jako osikový list. Mohu vám pouze dát nedokonalý popis jeho hrozného vzezření. Podobal se trochu člověku, ale byl mnohem vyšší než jakýkoliv člověk, kterého jsem kdy spatřil. Musel měřit asi tři metry na výšku. Měl veliká křídla na zádech. Byl tak černý jako to uhlí, které jsem kopal, a nebyl ničím přioděn. V ruce měl oštěp dlouhý přes čtyři metry. Jeho oči svítily jako ohnivé koule. Měl dlouhé zuby, bílé jako perly. Jeho „nos“, pokud se dá nosem vůbec nazvat, byl veliký a plochý. Jeho vlasy byly velmi hrubé, těžké a dlouhé. Visely mu přes jeho masivní ramena. Jeho hlas si jinak nevybavuji než jako řev lva v kleci. Oštěp měl namířený tak, jakoby jej chtěl prohodit skrze mne. Najednou jsem se zastavil. Tím hrozným hlasem mi dal pokyn, abych ho následoval, že byl poslán, aby mne doprovázel na mé cestě. Následoval jsem ho. Co jiného jsem mohl dělat? Poté, co jsme ušli kus cesty, se před námi objevila vysoká podivná hora. Část hory směrem k nám byla svislá a vypadala jakoby v půli roztržená na dvě části, z níž jedna byla odstraněna. Na této svislé stěně jsem velmi zřetelně spatřil nápis „Tohle je peklo“. Můj průvodce přistoupil k té svislé stěně a svým oštěpem o ni třikrát hlasitě zaškrabal. Obrovská masivní vrata se otevřela a my jsme jimi prošli. Poté jsem byl veden něčím, co se zdálo být chodbou vedoucí skrze tuto horu. Po nějakou dobu jsme cestovali tmou podobnou temnotě, kterou Bůh ranil Egypt. Slyšel jsem těžké kroky mého průvodce a tak jsem ho následoval. Během té cesty jsem slyšel hluboké sténání, jako by někdo umíral. Když jsem pokračoval dál, tato sténání zesilovala a mohl jsem zcela jasně slyšet volání: „Vodu, vodu, vodu!“ Když jsme teď přišli k jiné bráně a prošli skrze ni, mohl jsem slyšet v dáli miliony hlasů, které volaly: „Vodu, vodu!“ Najednou jsme přišli k jiné bráně a po zaklepaní na ni mým průvodcem jsem zjistil, že jsme prošli skrze celou horu a přede mnou se objevila široká rovina.

Na tomto místě mne můj průvodce zanechal, aby mohl jít pro jiné ztracené duše, kráčející tím stejným směrem jako já. Někou dobu jsem na tomto otevřeném prostranství zůstal, když najednou ke mně přišla jiná bytost podobná té první; ale namísto oštěpu měla obrovský meč. Přišel, aby mi řekl o mém budoucím zatracení. Promluvil hlasem, který v mé duši vypůsobil zděšení. „Jsi v pekle,“ řekl, „pro tebe již není žádná naděje. Když jsi procházel tou horou, mohl jsi po cestě sem slyšet sténání a křik ztracených, jak volají o vodu, aby zchladila jejich vyprahlý jazyk. Podél té cesty je brána, která vede do jezera ohně. Tohle bude brzy tvým osudem. Předtím než budeš zaveden na toto místo muk, ze kterého již není úniku – neboť není žádná naděje pro všechny ztracené, kteří tam vstoupí – bude ti dovoleno zůstat na tomto volném prostranství, kde je všem ztraceným umožněno hledět na to, čeho si mohli užívat místo toho, co musí trpět.“

NEBE JE REÁLNÉ

S těmito slovy jsem byl ponechán o samotě. Jestli to bylo díky hroznému strachu, kterým jsem procházel, nevím, ale byl jsem jako omámený. Síla mne opustila a moje končetiny odmítly nést mé tělo. Bezmocně jsem se zhroutil na zem. Byl jsem jakoby napůl vzhůru a napůl jako bych snil. Neboť nade mnou a ve velké dálce jsem spatřil to Nádherné město, o kterém čteme v Bibli. Jak nádherné byly jeho zdi z jaspisu! V dále jsem spatřil rozlehlé

pláně pokryté nádhernými květinami. Také jsem viděl řeku života a skleněné moře. Obrovské zástupy andělů procházely branami města, zpívali, ach tak nádherné písně. Mezi nimi jsem spatřil moji drahou starou matku, která zemřela před pár lety na zlomené srdce kvůli mé špatnosti. Pohleděla směrem ke mně a zdálo se, že mi ukazuje, abych k ní šel, ale já se nemohl hýbat. Zdálo se, jako by mě drželo dole nějaké ohromné závaží. Najednou jsem mohl ucítit, jak jemný závan větru ke mně přináší vůni těch překrásných květin a mohl jsem teď více než předtím slyšet ty sladké melodie andělského zpěvu, a řekl jsem: „Ach, kéž bych mohl být jedním z nich.“

Zatímco jsem takto pil z poháru blaženosti, byl najednou tento pohár od mých rtů vzat. Byl jsem ze svého snění probuzen. Byl jsem přenesen svým průvodcem zpět ze svého šťastného snu do toho temného místa a bylo mi řečeno, že je čas, abych vstoupil do svého budoucího osudu. Pokynul mi, abych ho následoval. Když jsem ho po nějakou dobu následoval, zpozoroval jsem podle svých stop, které jsem zanechal na té temné cestě, že jdeme nazpět. Až jsme přišli k jakési bráně, která se otvírala po straně té cesty. Když jsme po ní šli dál, prošli jsme nakonec dalšími dveřmi a hle! Spatřil jsem to jezero ohně.

Přímo přede mnou jsem to mohl vidět, tak daleko jak oko mohlo dohlédnout, bylo doslovně jezero ohně a síry. Veliké vlny ohně se valily jedna přes druhou a veliké plamenné vlny narážely jedna o druhou jako při bouři na moři. Na těchto vlnách jsem viděl lidské bytosti, jak se vznášejí a opět potápějí s vlnami do hlubin jezera a opět nahoru. Když byly na okamžik na vrcholu těch vln, bylo slyšet, jak strašně proklínají toho spravedlivého Boha a jejich politováníhodný křik o vodu by býval roztrhal srdce. Toto veliké prostranství plné ohně bylo naplněno hřmotem ohnivých vln a nářkem těchto ztracených duší.

Najednou jsem se otočil ke dveřím, kterými jsem před chvílí přišel, a na nich jsem četl tento strašný nápis „Tohle je tvůj osud; věčnost nikdy nekončí“. Nato jsem cítil, jak se pode mnou země propadá a já padám do toho jezera ohně. Nepopsatelná žízeň se mne zmocnila. A zatímco jsem volal po vodě, moje oči se otevřely ve vězeňské nemocnici.

Předtím jsem tuto zkušenost nikomu neřekl, ze strachu, že se toho úředníci chopí, budou mne považovat za blázna a zavřou mne do blázince. Skrže tohle vše jsem musel projít a jsem velmi spokojen, že mohu žít. Existuje nebe a také existuje peklo, je to takové obyčejné staromódní peklo, o kterém hovoří Bible. Ale jednou věcí jsem si naprosto jist, že na to místo již nikdy znovu nepřijdu, protože okamžitě, jakmile jsem v nemocnici otevřel své oči a zjistil, že jsem znovu na zemi, tak jsem odevzdal své srdce Bohu a budu žít a zemřu jako křesťan. Zatímco ty hrozné scény pekla nemohou být nikdy vymazány z mé paměti, tak ani nemohou být vymazány ty nádherné scény, které jsem viděl v nebi, kde znovu již za krátkou dobu spatřím svoji drahou starou matku. Bude mi dovoleno sednout si na březích té nádherné řeky, svobodně putovat s těmi anděly skrže pláně, skrže údolí a přes hory porostlé koberci voňavých květin, jejichž nádhera daleko přesahuje vše, co si smrtelník dovede představit. Budu naslouchat těm písňím vykoupených a to vše je více než nějaké vyrovnání za to, že jsem žil křesťanským životem zde na zemi a to vše přesto, že jsem si užíval „potěšení“ hříchu, než jsem vstoupil do tohoto vězení. Opustil jsem své kumpány ve vězení a spojím se s dobrými lidmi, až jednoho dne budu puštěn na svobodu.

Tento zážitek jsme vám předali přesně tak, jak nám ho Lennox sdělil.